

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5348/2559

พนักงานอัยการจังหวัดชลบุรี โจทก์ นางศิวพร ช่างยนต์จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ดังกล่าวได้แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 75, ป.อ. มาตรา 3, พ.ร.บ.ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 มาตรา 4, พ.ร.บ.ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 มาตรา 38, พ.ร.บ.ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 มาตรา 54, พ.ร.บ.ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 มาตรา 79, พ.ร.บ.ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 มาตรา 82, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 29

ย่อ / หลักกฎหมาย

ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกามี พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ.2558 (ฉบับที่ 2) ใช้บังคับ โดยมาตรา 12 พ.ร.บ.ดังกล่าวได้แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 75 แห่ง พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 จากเดิมที่บัญญัติให้บรรดาสิ่งที่ได้ทำขึ้นอันเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์และยังเป็นการละเมิดสิทธิของผู้กระทำความผิดตามมาตรา 69 หรือมาตรา 70 ให้ตกเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ เป็นว่า บรรดาสิ่งที่ได้ทำขึ้นอันเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ให้ริบเสียทั้งสิ้น กรณีจึงเป็นเรื่องที่กฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดแตกต่างกับกฎหมายที่ใช้ในภายหลังการกระทำความผิด ซึ่ง ป.อ. มาตรา 3 บัญญัติให้ใช้กฎหมายในส่วนที่เป็นคุณแก่ผู้กระทำความผิดไม่ว่าในทางใด เมื่อบทบัญญัติมาตรา 75 เดิม บัญญัติให้สิ่งที่ได้ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ให้ตกเป็นของเจ้าของลิขสิทธิ์เป็นคุณแก่จำเลยมากกว่า จึงต้องใช้มาตรา 75 เดิมบังคับแก่คดีนี้บรรดาคำฟ้อง คำให้การ รวมทั้งรายการต่างๆ ที่ปรากฏในคำพิพากษาศาลทวิชั้นทางปัญญและการค้าระหว่างประเทศกลางให้ถือเป็นส่วนหนึ่งของคำพิพากษานี้ ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศวินิจฉัยว่า มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ขอให้ลงโทษปรับน้อยลงอีกนั้น เห็นว่า ตามฟ้องข้อ 1 (ก) โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยนหรือจำหน่ายภาพยนตร์และวีดิทัศน์ โดยจำหน่ายแผ่นดีวีดีเพลงคาราโอเกะจำนวน 126 แผ่น แผ่นดีวีดีภาพยนตร์จำนวน 140 แผ่น แผ่นซีดีเพลงเอ็มพีสามจำนวน 3 แผ่น และแผ่นวีซีดีเพลงเอ็มพีสามจำนวน 177 แผ่น รวมแผ่นภาพยนตร์และวีดิทัศน์จำนวน 446 แผ่น ซึ่งเป็นวัสดุที่มีการบันทึกภาพและเสียงซึ่งสามารถนำมาฉายให้เป็นภาพเคลื่อนไหวได้อย่างต่อเนื่อง อันเป็นภาพยนตร์และวีดิทัศน์ตามกฎหมาย โดยทำเป็นธุรกิจอยู่ที่แผงลอยขายสินค้าตั้งอยู่บริเวณตลาดเทศบาลท่าบุญมี

คำพิพากษา

อำเภอเกาะจันทร์ จังหวัดชลบุรี โดยได้รับคำตอบแทนจากการให้ลูกค้าเช่า แลกเปลี่ยนและจำหน่ายภาพยนตร์ วีดิทัศน์คาราโอเกะ โดยจำเลยไม่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียนและตามคำขอท้ายฟ้อง โจทก์ขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.2551 มาตรา 4, 38, 54, 79 และ 82 จำเลยให้การรับสารภาพ ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า จำเลยกระทำความผิดฐานประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์และวีดิทัศน์โดยไม่ได้รับใบอนุญาต การกระทำของจำเลยในการประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์ โดยไม่ได้รับใบอนุญาต ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.2551 มาตรา 79 ประกอบมาตรา 38 วรรคหนึ่ง มีระวางโทษปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงหนึ่งล้านบาทและในการประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายวีดิทัศน์โดยไม่ได้รับใบอนุญาต ตาม

พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.2551 มาตรา 82 ประกอบมาตรา 54 วรรคหนึ่ง มี
ระวางปรับโทษตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงห้าแสนบาท เป็นการกระทำโดยมีเจตนาเดียวกันจึงเป็น
การกระทำความผิดเดียวกัน ซึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 บัญญัติว่า "เมื่อการกระทำใด
อันเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ใช้กฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดลงโทษแก่
ผู้กระทำความผิด" การที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษา
ลงโทษจำเลยฐานประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์โดยไม่ได้รับ
ใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.2551 มาตรา 79 ประกอบมาตรา 38
วรรคหนึ่ง จึงเป็นการใช้กฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90
และโทษปรับ 200,000 บาท ถือเป็นระวางโทษปรับขั้นต่ำตามที่กฎหมายกำหนด ศาลฎีกาแผนก
คดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศไม่อาจลดโทษให้ต่ำกว่านี้ได้อีก อุทธรณ์ของ
จำเลยฟังไม่ขึ้น อนึ่ง ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกามีพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2558
(ฉบับที่ 2) ใช้บังคับ โดยมาตรา 12 พระราชบัญญัติดังกล่าวได้แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 75 แห่ง
พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 จากเดิมที่บัญญัติให้บรรดาสิ่งที่ได้ทำขึ้นอันเป็นการ
ละเมิดลิขสิทธิ์และยังเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้กระทำความผิดตามมาตรา 69 หรือมาตรา 70 ให้
ตกเป็นของเจ้าของลิขสิทธิ์ เป็นว่า บรรดาสิ่งที่ได้ทำขึ้นอันเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ให้รับเสียทั้งสิ้น
กรณีจึงเป็นเรื่องที่กฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดแตกต่างกับกฎหมายที่ใช้ในภายหลังการ
กระทำความผิด ซึ่งประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3 บัญญัติให้ใช้กฎหมายในส่วนที่เป็นคุณแก่ผู้
กระทำความผิดไม่ว่าในทางใด เมื่อบทบัญญัติมาตรา 75 เดิม บัญญัติให้สิ่งที่ได้ทำขึ้นโดย
ละเมิดลิขสิทธิ์ให้ตกเป็นของเจ้าของลิขสิทธิ์เป็นคุณแก่จำเลยมากกว่า จึงต้องใช้มาตรา 75 เดิม
บังคับแก่คดีนี้ หากจำเลยไม่ชำระค่าปรับภายใน 30 วัน นับแต่วันอ่านคำพิพากษาศาลฎีกาให้
ยึดทรัพย์หรืออายัดสิทธิเรียกร้องในทรัพย์สินของจำเลยใช้ค่าปรับโดยไม่กักขังแทนค่าปรับตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29 พินาศ ยิน หากจำเลยไม่ชำระค่าปรับให้บังคับตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29 โดยให้ยึดทรัพย์หรืออายัดสิทธิเรียกร้องในทรัพย์สินของจำเลย
ใช้ค่าปรับเท่านั้น

องค์คณะ

อร่าม เสนามนตรี · ปริญา ดิผดุง · ธัชพันธ์ ประพุทธนิตินสาร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) – deka.supremecourt.or.th ·
<https://www.thaideka.online/deka/5348/2559>